

jeg endnu en gang appellere til, at man prøver på at se det i en større sammenhæng.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det økonomiske opsving og de faldende ungdomsårgange har tilsammen medført en glædelig udvikling, nemlig at vi ikke har helt de samme problemer med at sikre vore unge praktikpladser, som vi har haft. Ikke desto mindre manglede der ved årsskiftet 5.000-6.000 praktikpladser. Der var 5.000-6.000 unge mennesker, som havde stået uden arbejde, uden muligheder, hvis vi ikke havde sørget for, at der var noget, der hed skolepraktik.

Selv om den samfundsøkonomiske udvikling skulle vise sig at være overordentlig gunstig, er det usandsynligt, at vi får løst praktikpladsproblemerne lige nu. Derfor er vi nødt til at have et tilbud til den gruppe unge, som også i den kommende tid kommer til at mangle praktikplads. Vi kan ganske enkelt ikke være bekendt at overlade en stor gruppe unge til sig selv; slet ikke i en tid, hvor vi vel alle sammen er enige om, at alle unge skal have en uddannelse, hvis de ikke bare skal ende bagest i arbejdsløshedskøen. Det er ikke ansvarlig politik, og det er ikke ansvarligt over for de unge at afskaffe skolepraktikken lige nu, når vi ved, at mange unge stadig ikke har en chance for at komme ud i erhvervslivet.

Jeg synes, det er ærgerligt at måtte konstatere, at ideologien skal stå i vejen for ansvarligheden over for den næste generation. Jeg kunne godt have ønsket mig, at et ideologisk korstog kunne sættes i værk på nogle mindre sarte områder end det område, der drejer sig om vore unge og dermed om fremtiden.

Nogle vil sikkert sige, at de unge bare kunne vælge de rigtige uddannelser. Når der nu mangler tømrere, hvorfor uddanner de sig så til frisører? Fordi det heldigvis for de flestes vedkommende er lysten, som driver værket. Vi kan aldrig, selv med den bedste planlægning, sikre total overensstemmelse mellem uddannelsesvalg og erhvervslivets behov. Det skal vi selvfølgelig bestræbe os på. Vi skal give de incitamenter, vi kan, til, at de unge vælger de uddannelser, som der er behov for i erhvervslivet.

Vi kunne også vælge, som nogle her i salen åbenbart ønsker, at sige, at de, der vælger de forkerte uddannelser, må sejle deres egen sø. Vi kan lukke for skolepraktikken. Hvad ville vi så opnå med det? At vi måske fik nogle af de unge over i andre uddannelser, og resten ville sandsynligvis falde fra eller helt lade være med at

tage en uddannelse. Det er næppe det, vi ønsker. Det er i al fald ikke det, vi ønsker i Det Radikale Venstre.

Nu forlænger vi den eksisterende ordning, og så bruger vi den kommende tid til at få lavet et solidt udredningsarbejde omkring praktiksituationen. På baggrund af det må der udarbejdes forslag til konkrete initiativer, som kan løse nogle af de problemer, vi står med. Vi skal selvfølgelig sørge for, at de unge bliver så mobile som overhovedet muligt, så de er parate til at flytte for at finde praktikpladser.

For det andet må vi finde redskaber, som sikrer, at f.eks. også unge, dygtige indvandrere får lige så gode praktikpladstilbud som andre unge for blot at nævne nogle af de problemstillinger, som må behandles i udredningsarbejdet.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre tilslutte sig de fremsatte lovforslag.

Bruno Jerup (EL):

Vi kan også fra Enhedslistens side støtte de fremsatte lovforslag: Det ene forslag, som alene består i, at man udvider perioden med 1 år, så det fungerer 1 år længere, og det andet forslag, som ud over det år også har en nedsættelse af det tilskud, der er til arbejdsgiverne, fra 16.000 kr. pr. elev pr. år til 12.000 kr.

Vi er meget indstillet på at indgå i forhandling og diskussion omkring, hvordan den fremtidige praktikpladsgaranti kan udmøntes. Det er ikke nødvendigvis sikkert, at det, der ligger fra det tidligere forlig, er 100 pct. fornuftigt. Men vi mener, det er rimeligt at fortsætte ordningen, de to ordninger, 1 år endnu, og vi har ikke de negative toner over for det, som man hører fra V, K og Z.

Det er korrekt, at tilskudssystemet til arbejdsgiverne er én mulighed. Vi erkender, at det, at man giver penge, kan virke stimulerende for nogle arbejdsgivere til at tage elever i praktik. Man kunne også finde andre former for mekanismer, som vil gøre, at arbejdsgiverne følte sig tvunget eller nødsaget til at tage elever ind. Det vil vi da være villige til at se på.

Hr. Anders Mølgaard var inde på, at det kunne være et problem med den øgede aktivitet, at der muligvis ikke var unge nok. Jeg mener nu ikke, at det indtil videre er noget stort problem. Så vil jeg i øvrigt tilføje, at jeg betragter det som et positivt problem. Positivt på den måde, at det kunne være, at den situation, der har været i 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne, hvor utrolig mange unge havde svært ved at få en